

[Charlotte Antonsen]

Den seneste sikkerhedspolitiske udvikling i Europa har vist, at det er i Vestunionen, der vil ske noget, og det er netop dette, der er noget nyt i forhold til den 18. maj. Når udviklingen kommer til at ske i Vestunionen, skyldes det jo bl.a., at øst- og centraleuropæiske lande som Polen, Tjekkiet og Ungarn har ændret prioritering og i dag er meget optaget af de sikkerhedspolitiske garantier. Man har forsøgt at komme ind i NATO; det har ikke kunnet lade sig gøre, og det kan derfor udmærket blive en realitet, at de pågældende lande vil forsøge at komme ind som associerede medlemmer af Vestunionen.

Dermed får Vestunionen en helt anden rolle at spille, og dermed bliver det langt vigtigere for Danmark – hvis vi vil bevare indflydelsen på den sikkerhedspolitiske og den almenpolitiske diskussion i Europa – at være fuldgældigt medlem af Vestunionen. Man kan måske endda gå så vidt som til at sige, at efter at det nu ligger helt klart, at Vestunionen er den europæiske søjle i NATO-samarbejdet, kan vi måske rent faktisk tale om, at vi ikke længere er fuldgældigt medlem af NATO, når vi ikke også er medlem af den europæiske del af NATO, nemlig Vestunionen.

Som sagt respekterer vi folkeafstemningen den 18. maj, og derfor er det nødvendigt at spørge befolkningen, før vi kan blive medlem af Vestunionen. Vi skal på den måde tage det første skridt ud af det nationale kompromis, og her forventer vi, at befolkningen vil støtte os. Det er og har altid været unaturligt for Danmark ikke at deltage i det sikkerheds- og forsvarspolitiske samarbejde i Europa, så længe det ligger inden for NATO's rammer.

Det var noget om Danmarks fremtid, og så vil jeg gå over til Unionens fremtid, der jo også er på dagsordenen i dag. Det er slående, når man kigger på Unionen i øjeblikket, at man er ude i en politisk og økonomisk krise, og derudover er der nogle nye opgaver, der presser sig på, især udvidelsen med både de fire EFTA-lande og de østeuropæiske lande.

Den politiske krises væsentligste årsag er for os at se, at Unionen ikke er demokratisk nok. Vi ønsker, at befolkningen via det direkte valgte Europa-Parlament skal have større indflydelse på Unionen og på det europæiske samarbejde. Europæeren skal i centrum i Unionen, og det er helt afgørende for Venstre, at Unio-

nens væsentligste opgave skal være at sikre europæernes individuelle rettigheder. Respekten for mennesket ligger jo netop i respekten for dets rettigheder, og borgernes rettigheder hænger uløseligt sammen med deres demokratiske indflydelse. Derfor kan Unionen kun fungere tilfredsstillende, hvis europæeren får større direkte indflydelse.

Harmonien mellem befolkningen og den politiske udvikling i Unionen sikres ved, at beslutningen tages af politikere, der er direkte valgt til at tage et ansvar. Dermed får alle europæere også forbedret muligheden for at følge den politiske beslutningsproces. Der skal altså mere folkestyre i Unionen; Europa-Parlamentet skal have øgede beføjelser, flere beslutninger skal træffes i samarbejde mellem Europa-Parlamentet og Ministerrådet, og derudover skal Parlamentet også have initiativret.

Befolkningens forståelse for udviklingen i Unionen hænger som sagt nøje sammen med dens demokratiske indflydelse på, hvad der sker, og demokrati og åbenhed hænger selvfølgelig sammen. I Venstre er vi enige i regeringens politik, når det drejer sig om åbenhed. Det er selvfølgelig klart, at indtil vi kan få demokratiseret Unionen, er det vigtigt at få så megen åbenhed som muligt.

På det udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitiske område kan man også tale om, at vi står i en politisk krise i forhold til omverdenen, nærmere bestemt vore naboer i eks-Jugoslavien. Her er det vigtigt, at vi kan benytte Unionen til at skabe stabilitet og medvirke til at løse krisen, og derfor har Venstre foreslået, at man bør overveje at kunne træffe beslutninger med en slags flertalsafgørelse – ikke nødvendigvis den model, vi har i dag, men flertalsafgørelser, hvor enkelte lande kunne blive stemt ned; det er klart, at jeg vedrørende eks-Jugoslavien specielt tænker på Grækenland, der jo har kørt sit eget løb i den sag.

Vi mener, at de politiske kriser har haft afgørende betydning for befolkningens svigtende tillid til det europæiske samarbejde; men det er klart, at også den økonomiske krise har spillet en rolle. Her har det været vigtigt at holde fast i fastkurspolitikken, og vi vil gerne kreditere regeringen, at man nu har rettet op på den danske devaluering. Det er helt centralt i den økonomiske udvikling, at vi fastholder fastkurspolitikken. Det er den eneste måde, hvor-